

„Хрумна ми на ума да взема скришомъ отъ нейнитѣ дърва. Бърже се спустнахъ по стълбата и влѣзохъ въ избата. Една купчина, току що нахвърляни сухи дърва, лежеше на цимента.

„Зарадвахъ се, че дървата не бѣха наредени.

— „Ще си взема отъ купчината, безъ да се забележи, — помислихъ си азъ. Дървата бѣха доста дебели, затова дигнахъ брадвата и бърже започнахъ да сѣка... Драго ми бѣше, че ще се стопля. Искаше ми се до червено да насвѣтля печката. Но не бѣхъ разцепилъ и десетина дървета, когато едно дърво се изплъзна подъ острието на брадвата, отхвъркна и ме удари по челото. Рукна кръвъ, притъмнѣ на очитѣ ми, и азъ политнахъ и паднахъ върху купчината дърва. Какво е станало после съ мене, не помня. Когато дойдохъ на себе си, азъ видѣхъ добрата бедна жена надвесена надъ леглото ми да ме обсипва съ топли майчини грижи. Навеждахъ очи. Срамувахъ се да я погледна. Струва ми се, че отправя укоръ къмъ мене, и всѣки мигъ очаквахъ да ми примомни за стореното. Но тя нито веднажъ не ме укори. Все така добра си остана къмъ мене. Изминаха години. Бедната, добра жена, навѣрно, отдавна ме е забравила, но белегътъ завинаги си остана на челото ми, за да ми спомня за моята лоша постѣпка, извършена на младини...“

Старецътъ погали съ ржка свѣтлитѣ кждрици на внучето си. „Сега ти узна, откога нося този белегъ на челото си, мое дете. Запомни добре това, което ти разказахъ тази сутринъ и никога, никога не посѣгай надъ чуждото“...

Наско дълго остана замисленъ върху колѣнетъ на дѣда си. После обви съ две ржце шията му и попита:

— Но сега ти си добъръ човѣкъ, нали, дѣдо? Всички казватъ, че ти си най-добрия и най-трудолюбивия старецъ въ цѣлата махала. Старецътъ леко кимна съ глава. Кимна и белегътъ, врѣзанъ дълбоко на старческото му чело...

Веса Паспалеева